

Όλοι να γίνουμε φορείς της αλλαγής

> Ο Γκάρο Κεχεγιάν υποδεικνύει ότι... «Κάτι είναι σάπιο στην πόλη της Λευκωσίας»

ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΣΑΒΒΙΝΙΔΗ

δέκα χρόνια λειτουργίας και προσφοράς συμπληρώνει φέτος το Πολιτιστικό Ίδρυμα Φάρος και φυσικά αυτή η επέτειος δεν αφήνεται να περάσει έτσι. Το Ίδρυμα προγραμματίζει από αυτή την εβδομάδα και μέχρι τις αρχές του άλλου μήνα μια σειρά πλούσιων επετειακών εκδηλώσεων, κύρια στο Δημοτικό Κέντρο Τεχνών, που εξελίσσεται σε μια φιλόδοξη προσπάθεια να επέλθει μια «αναγέννηση» στην Παλιά Λευκωσία, μέσω της Τέχνης. Οι εκδηλώσεις χωρίζονται σε δύο μέρη και περιλαμβάνουν εικαστική έκθεση με έργα 40 καλλιτεχνών, δουλειά των οποίων έχει φιλοξενηθεί στο παρελθόν από το Ίδρυμα, καθώς και σειρά συναυλιών και άλλων δρώμενων από ξένους και Κύπριους καλλιτέχνες. Μεταξύ άλλων θα παρουσιαστούν μουσικά έργα σε παγκόσμια ή παγκύπρια

ημεμερα, εργαστηρια χορού, διαλέξεις και διάφορες άλλες δραστηριότητες με τις οποίες ασχολείται κατά παράδοση το Ίδρυμα Φάρος. Ενδεικτικό είναι το εξαιρετικό πρόγραμμα του πρωτοπόρου της ψηφιακής μουσικής, του Αμερικανού Ρολφ Γκέλααρ, την Παρασκευή 7 Νοεμβρίου, ο οποίος δημιούργησε ένα μοναδικό διαδραστικό μουσικό όργανο (Sound = Space) που εκτελείται από τον θεατή, το οποίο έχει ήδη παρουσιάσει με επιτυχία σε πολλές χώρες του κόσμου.

Ο ιδρυτής και πρόεδρος του Ιδρύματος Φάρος Γκάρο Κεχεγιάν συγκρίνει το πολιτιστικό τοπίο της Κύπρου πριν δέκα χρόνια με το σημερινό, βλέποντάς το να αναπτύσσεται παράλληλα με τη δράση του ιδρύματος.

Πώς θα περιγράφατε το πολιτιστικό τοπίο της Κύπρου, όταν πρωτοεκκίνησε τη λειτουργία του το Ίδρυμα Φάρος, σε σχέση με σήμερα;

ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΣ

Κυριακή, 12 Οκτωβρίου 2008, p. 36

Όταν το Ίδρυμα έκανε τα πρώτα του βήματα, οι πολιτιστικές εκδηλώσεις ήταν ελάχιστες. Δεν υπάρχει αμφιβολία, ότι σήμερα έχει αναπτυχθεί σημαντικά και θέλω να πιστεύω ότι το Ίδρυμα έχει συμβάλει ουσιαστικά σ' αυτή την εξέλιξη. Ειδικότερα στον τομέα της κλασικής μουσικής, πριν δέκα χρόνια δεν υπήρχαν οι συναυλίες που υπάρχουν σήμερα. Ίσως αυτός να ήταν κι ένας από τους λόγους που ξεκινήσαμε. Από την επιθυμία να εμπλουτίσω τη δική μου ζωή, αισθανόμουν την ανάγκη να βιώσω πολιτιστικές εκδηλώσεις υψηλού επιπέδου, εδώ στην Κύπρο. Αρχικά, ήρθα σε επαφή με κάποιους μουσικούς στη Βρετανία, οι οποίοι, κατά σύμπτωση, είχαν ιδιαίτερες σχέσεις με την Κύπρο. Τους προσκάλεσα για συναυλίες. Αυτό είχε γίνει πριν ακόμα δημιουργηθεί το Ίδρυμα. Όλα ξεκίνησαν απ' εκεί.

Ποιο ήταν το βασικό κίνητρο για τη δημιουργία του Ίδρύματος;

Η πεποίθηση ότι η πολιτιστική προσφορά είναι ένα σημαντικό κεφάλαιο για μια συνειδητοποιημένη, υγιή κοινωνία. Πρέπει να επενδύουμε σ' αυτήν, σε άτομα, σε ομάδες. Πρέπει να υπάρχει η επιθυμία, η υποχρέωση να αφιερώσουμε χρόνο και χρήμα στα μουσεία, τα θέατρα και στους εκθεσιακούς μας χώρους. Αυτό είναι κάτι που γίνεται σ' όλο τον κόσμο, ιδιαίτερα στις ευρωπαϊκές χώρες κι ακόμη περισσότερο στις ΗΠΑ, όπου η πολιτιστική προσφορά είναι ιδιαίτερα ανεπτυγμένη και δίνει τη δυνατότητα στους ανθρώπους να έρχονται πιο κοντά. Πρέπει ο κόσμος να ψυχαγωγείται στα θέατρα, στις αίθουσες συναυλιών, στα

μουσεία. Κάπως έτσι δημιουργείται κλίμα συνοχής σε μια κοινωνία, η οποία κινδυνεύει από αποξένωση. Θα παραφράσω τον Τσώρτσιλ που είπε «εμείς δημιουργούμε τα κτίρια, αλλά μετά τα κτίρια δημιουργούν εμάς». Μ' άλλα λόγια, εμείς φτιάχνουμε το περιβάλλον στο οποίο ζούμε, είτε αυτό είναι σωματικό, πνευματικό, συναισθηματικό. Γι' αυτό πρέπει να σκεφτόμαστε με συνείδηση και στρατηγική.

«Ντροπή που εγκαταλείψαμε την Παλιά Λευκωσία»

Στην Κύπρο ποιο περιβάλλον έχουμε φτιάξει;

Στην Κύπρο το αυτοκίνητο είναι βασιλιάς, μου θυμίζει λίγο το Λος Άντζελες. Όλοι χρησιμοποιούν το αυτοκίνητο και η πόλη υποφέρει από κυκλοφοριακή συμφόρηση. Είχαν γίνει σχέδια στο παρελθόν για τη δημιουργία σχεδίου δημοσίας συγκοινωνίας, χωρίς αποτέλεσμα. Τώρα απλά ο καθένας είναι εγκλωβισμένος στο αυτοκίνητό του, σε χαώδεις δρόμους. Αυτό λέγεται αδράνεια κι έχει επιπτώσεις σε πολλούς τομείς της ζωής μας. Σκεφτείτε την κατάσταση της παλιάς πόλης της Λευκωσίας. Είναι ντροπή που την εγκαταλείψαμε, έχει τόσες πολλές προοπτικές να γίνει μια από τις πιο όμορφες πόλεις της Ευρώπης, που δεν αξιοποιούνται. Μέσα από τα τείχη ανακαλύπτεις πανέμορφες εσωτερικές αυλές και δρόμους. Σήμερα η παλιά πόλη αποτελείται από ετοιμόρροπες αποθήκες, γκαράζ και κτίρια που έχουν εγκαταλειφθεί εδώ

Τον περασμένο Μάιο ο κορυφαίος βιολονίστας Τζόσουα Μπελ διηύθυνε στη Λευκωσία το περίφημο σύνολο μουσικής δωματίου St. Martin in the Fields.

ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΣ

Κυριακή, 12 Οκτωβρίου 2008, p. 36

και 40 χρόνια. Μια περιοχή με τόσα χαρίσματα έχει ερημωθεί, έχει μείνει στο έλεος των λαθρομεταναστών με κίνδυνο την γκετοποίηση. Πραγματικά απορώ γιατί δεν κάνει κάτι κανείς γι' αυτό. Τελικά ποιος φταίει; Φταίει ο δήμος, κάθε ιδιοκτήτης, κάθε κερδοσκόπος που περιμένει την Νιρβάνα; «Κάτι είναι σάπιο στο βασίλειο της Δανιμαρκίας» που λέει κι ο Σαίξπηρ. Εδώ ταιριάζει το «Κάτι είναι σάπιο στην πόλη της Λευκωσίας και πρέπει να πάρουμε δράση τώρα». Αν δεν υπάρξει μια δέσμευση, μια επένδυση, το μέλλον θα είναι δυσσοίωνο. Βλέπουμε αποξενωμένα τη νεολαία, βανδαλισμό στα σχολεία, κουλιγκανισμό στο ποδόσφαιρο και να μην προσφέρονται εναλλακτικές λύσεις.

Ακούγεται φιλόδοξο να λέτε ότι θα προσπαθήσετε να αναγεννήσετε την παλιά πόλη, με την επετειακή αυτή έκθεση...

Μπορώ να σας δώσω παραδείγματα για παρόμοιες προσπάθειες. Στο Βερολίνο, είχε δημιουργηθεί ένα υπέροχο περιβάλλον, όπου καλλιτέχνες από διάφορα μέρη του κόσμου μπορούσαν να νοικιάσουν

ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΣ

Κυριακή, 12 Οκτωβρίου 2008, π. 36

σπίτια και να δουλέψουν. Ως αποτέλεσμα, στο Βερολίνο σήμερα μπορείς να βρεις χιλιάδες αξιόλογους καλλιτέχνες από χώρες όπως η Κίνα, η Δανία, η Ολλανδία - έξοχο παράδειγμα είναι ο Ρόναλντ ντε Μπλέμε τον οποίο φιλοξενήσαμε πρόσφατα. Άλλο παράδειγμα είναι η πόλη του Folkstowen στην Αγγλία, η οποία μολονότι υπήρξε κάποτε πολύ δημοφιλής, είχε εκπέσει σε εξαθλίωση για πολλές δεκαετίες, μέχρι που οι φορείς της αποφάσισαν να δημιουργήσουν ένα Ίδρυμα με στόχο την οργάνωση της πρώτης Μπιενάλε Τέχνης. Η διοργάνωση ανατέθηκε σε ειδικό από την Γερμανία,

ο οποίος προσκάλεσε 30-40 καλλιτέχνες από διάφορα μέρη. Οι κάτοικοι δούλεψαν συλλογικά για να «αναστήσουν» την πόλη κι ως εκ τούτου, το Folkstowen, χρησιμοποιώντας την τέχνη ως αρωγό, ξαναμπήκε στον χάρτη της Αγγλίας και της Ευρώπης. Αυτό θα μπορούσε να είναι ένα πολύ καλό μοντέλο για τη Λευκωσία.

Πόσο μακριά είναι η Λευκωσία απ' αυτό το μοντέλο σήμερα;

Μπορεί να βρίσκεται έτη φωτός μακριά ή να είναι αύριο κιάλας. Εξαρτάται από το τι αποφάσεις θα πάρουμε και πώς θα τις υλοποιήσουμε. Πρέπει όλοι να πάρουμε πρωτοβουλίες, να γίνουμε δημιουργοί, να γίνουμε φορείς της αλλαγής. Εμείς από την πλευρά μας δεν έχουμε την ευχέρεια να κάνουμε τόσο μεγαλεπήβολα σχέδια, αλλά κάνουμε ό,τι μπορούμε για να εντάξουμε την Κύπρο στον διεθνή πολιτιστικό χάρτη. Φανταστείτε αν μπορούσαμε να δημιουργήσουμε μια Μπιενάλε στη Λευκωσία. Έγιναν προσπάθειες γι' αυτό μέσω της Μανιφέστα, οι οποίες ναι μεν απέτυχαν, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι πρέπει να σταματήσουμε την προσπάθεια.

Έχω ξοδέψει χρήματα φτιαγμένα από χαρτί, αλλά ο πλούτος που έχω εισπράξει είναι απλά ανεκτίμητος

ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΣ

Κυριακή, 12 Οκτωβρίου 2008, p. 36

«Δεν είμαστε...

Υπουργείο Πολιτισμού»

Πώς το Ίδρυμα Φάρος συνεισφέρει προς αυτή την κατεύθυνση;

Θεωρώ ότι τα αποτελέσματα σ' αυτά τα δέκα χρόνια μιλούν από μόνα τους. Κατά κάποιο τρόπο, έχουμε μεταμορφώσει την πολιτιστική ζωή αυτού του νησιού. Έχουμε προσκαλέσει μερικούς από τους καλύτερους μουσικούς, καλλιτέχνες και ορχήστρες

Δεν έχει σημασία τι κοινό θα προσελκύσουμε, αν είναι αλλοδαποί ή ντόπιοι, αν οδηγούν αυτοκίνητο πολυτελείας ή ποδήλατο. Το σημαντικό είναι να καταφέρουμε να δει ο κόσμος την Παλιά Λευκωσία με καινούριο μάτι.

του κόσμου, έχουμε δημιουργήσει εκπαιδευτικά μουσικά προγράμματα για σχολεία του νησιού... αλλά δεν είμαστε Υπουργείο Παιδείας και Πολιτισμού και δεν εξαρτώνται όλες οι αποφάσεις από μας. Παρόλα αυτά, έχουμε δημιουργήσει το Μουσικό Εκπαιδευτικό Πρόγραμμα που παρακολούθησαν περίπου 20.000 παιδιά, ενώ πρόσφατα πετύχαμε και

την εμπλοκή ομάδων μικρών παιδιών από την περιοχή των Κουκλιών, όπου κάθε χρόνο οργανώνουμε το Διεθνές Φεστιβάλ Μουσικής Δωματίου, που το 2009 θα διαγεί τον 9ο χρόνο του.

Πώς δέχονται τα παιδιά την εμπειρία της κλασικής μουσικής;

Πραγματικά με δέος παρακολουθήσα αυτά τα παιδιά -πολλά από τα οποία

ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΣ

Κυριακή, 12 Οκτωβρίου 2008, p. 36

δεν είχαν πάει ακόμα στο δημοτικό- να είναι εμφανώς εντυπωσιασμένα με την κλασική μουσική. Πιθανότατα αυτή να ήταν και η πρώτη τους επαφή με αυτή. Άρα λοιπόν, το μόνο που χρειάζεται είναι λίγη δέσμευση και προσπάθεια για να φέρεις την αλλαγή. Δεν μπορούμε να το κάνουμε μόνοι μας και δυστυχώς δεν έχει αναπτυχθεί αρκετά η κουλτούρα της εταιρικής χορηγίας στην Κύπρο. «Τρώω τα μούτρα μου» στις πόρτες των τραπεζών, των ασφαλιστικών εταιρειών, της κυβέρνησης, των ημικρατικών οργανισμών. Η ανταπόκριση είναι μικρή και συνήθως αρνητική. Αν αυτά τα ιδρύματα δεν αποφασίσουν να συνεισφέρουν, τότε είναι δύσκολο για ένα μικρό οργανισμό, όπως τον δικό μας να επιβιώσει.

Η έκθεση στο Δημοτικό Κέντρο Τεχνών Λευκωσίας αφορά αυστρά και «μελαγχολικά» τα δεκάχρονα του Ιδρύματος, ή κοιτάζει και προς το μέλλον;

Μερικοί από τους καλλιτέχνες που συμμετέχουν έχουν έρθει στην Λευκωσία, την έζησαν, κατάλαβαν την κουλτούρα και την πολιτική της κατάσταση και έχουν ανταποκριθεί στο κάλεσμά μας για δημιουργία έργων τέχνης, εμπνευσμένων από αυτό το περιβάλλον. Ένα μεγάλο μέρος της έκθεσης περιέχει έργα Βραζιλιάνων καλλιτεχνών, λόγω του ότι έχουμε προβάλει τη δουλειά τους κι έχουμε δημιουργήσει δεσμούς μεταξύ της Κύπρου και της καλλιτεχνικής σκηνής του Ρίο ντε Τζανέιρο. Όλες οι εκδηλώσεις, εικαστικές και μουσικές, είναι δωρε-

ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΣ

Κυριακή, 12 Οκτωβρίου 2008, p. 36

αν και ανοιχτές στο κοινό, έτσι ελπίζουμε ότι αυτό θα αποτελέσει ένα σχέδιο που θα φέρει «ζωή» στην παλιά Λευκωσία. Δεν έχει σημασία τι κοινό θα προσελκύσουμε, αν είναι αλλοδαποί ή ντόπιοι, αν οδηγούν αυτοκίνητο πολυτελείας ή απλά ένα ποδήλατο. Το σημαντικό είναι να καταφέρουμε ο να δει κόσμος την Παλιά Λευκωσία με καινούργιο μάτι. Φυσικά, λοιπόν, και το «Pharos=Ten» κοιτάζει προς το μέλλον. Το Ίδρυμα είναι ένας φάρος, φιλοδοξούμε να καταστούμε πηγή φωτός που προσκαλεί τον κόσμο να εμπνευστεί για να δημιουργήσει ένα καλύτερο μέλλον.

Πώς συμμετέχει ο θεατής στο δρώμενο του Ρολφ Γκέλααρ;

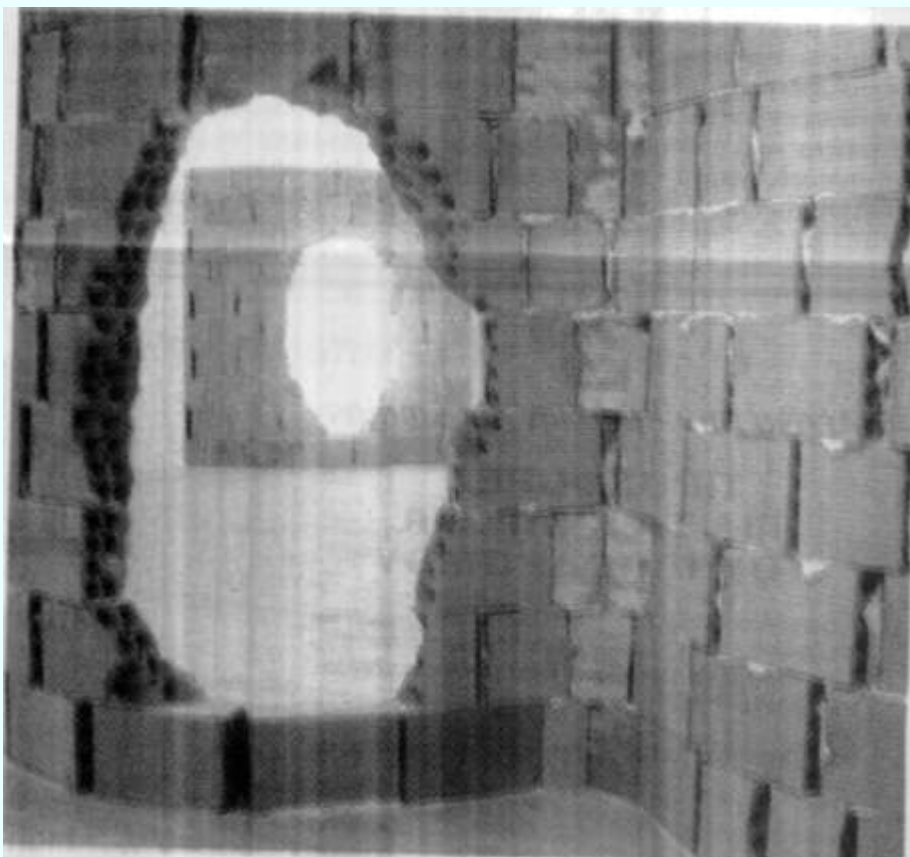
Καθώς κινείται μέσα στο χώρο, ο συμμετέχων θεατής χαρτογραφείται μέσω ενός υπερηχητικού συστήματος που εντοπίζει τους διάφορους ήχους και μεταφράζει· μετατρέπει σε μουσική στάσεις και κινήσεις του σώματος.

Στο πρόγραμμα καλούνται να συμμετάσχουν, όχι μόνο το ευρύ κοινό, αλλά και μαθητές, ακόμη και άτομα με ειδικές ανάγκες. Το «Sound = Space» έχει τεράστια απήχηση στην Ευρώπη διότι εντάσσει άτομα που δεν θα είχαν ποτέ την ευκαιρία να βιώσουν με τέτοια μουσική εμπειρία, σε αντίθεση με ότι κάνει πολλές φορές η κοινωνία, δεν αποκλείει και δεν αποξενώνει κανέναν άνθρωπο.

«Δεν αρκεί να δίνεις»

Τώς φαντάζεστε τα επόμενα δέκα χρόνια του Ίδρυματος;

Δυστυχώς αν δεν υπάρξει χορηγία και υποστήριξη από τον ιδιωτικό τομέα, το Ίδρυμα δεν έχει μέλλον. Όταν δίνεις συνεχώς και ποτέ δεν παίρνεις, δεν υπάρχει κινητήριος δύναμη για να προχωρήσει κανείς μπροστά. Η ζωή χαρακτηρίζεται από το δούναι και λαβείν: μπορεί να δίνεις συνεχώς αλλά

Το 2005 Το Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Φάρος φιλοξένησε δουλειά του σημαίνοντα Βραζιλιάνου καλλιτέχνη Αντόνιο Μανουέλ.

ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΣ

Κυριακή, 12 Οκτωβρίου 2008, p. 36

αν δεν πάρεις, φτάνει η στιγμή που δεν μπορείς να συνεχίσεις.

Αν είχατε τη δυνατότητα να αλλάξετε πράγματα, από ποιες αλλαγές θα ξεκινούσατε;

Πρέπει να υπάρχει στρατηγική, μακροχρόνιο όραμα, όπως για τον τουρισμό και γενικά για όλες τις δραστηριότητες της κοινωνίας. Τα δραστήρια ιδρύματα με αξιοσημείωτες προηγούμενες επιδόσεις πρέπει να ενθαρρύνονται και να στηρίζονται. Έχω την αίσθηση ότι δεν υπάρχει συνειδητοποίηση και διαφοροποίηση στην κοινωνία. Στα κέντρα αποφάσεων, από τα Ηνωμένα Έθνη και την ΟΥΝΕΣΚΟ, από τις Βρυξέλλες μέχρι την εκάστοτε Κυβέρνηση, γίνεται σπατάλη για πολιτιστικούς σχεδιασμούς που δεν είναι σημαντικοί και δεν αγγίζουν την κοινωνία. Ιδανικά, η πολιτική θα έπρεπε να ασχολείται με τα θέματα αυτά, αλλά δυστυχώς, οι πολιτικοί έχουν άλλες προτεραιότητες. Το λιγότερο που θα έπρεπε να κάνει ένας πολιτικός είναι να έχει τη φαντασία και το όραμα να φέρει μια διαφορετική προοπτική. Κι αυτό δεν ισχύει μόνο για τους πολιτικούς της Κύπρου...

«Αυτή είναι η αμοιβή μου»

Τι κρατάτε από αυτό το δεκάχρονο ταξίδι;

Μακάρι να μπορούσα να περιγράψω τις εμπειρίες και συγκινήσεις που βίωσα όλα αυτά τα χρόνια. Μακάρι να μπορούσαν να τις μοιραστούν μαζί μου οι χιλιάδες Κύπριοι συμπατριώτες μου. Έχω εισπράξει πολύτιμες στιγμές, που σημάδεψαν τη ζωή μου και το ίδιο έζησαν και χιλιάδες άλλοι, αυτή είναι η αμοιβή μου για τα δέκα χρόνια σκληρής δουλειάς που έχω επενδύσει. Έχω ξοδέψει χρήματα φτιαγμένα από χαρτί, αλλά ο πλούτος που έχω εισπράξει μέσω των ανθρώπων που έχω γνωρίσει, τις απίθανες πρόβες και ρεσιτάλ που έχω παρακολουθήσει,

είναι απλα ανεκτίμητος. Έχω συζητήσει με καλλιτέχνες, συνθέτες, συγγραφείς από όλο τον κόσμο, νιώθω ότι έχω εμπλουτίσει την καρδιά και το μυαλό μου, ένιωσα τους ορίζοντες της σκέψης μου να διευρύνονται. Γι' αυτό το Ίδρυμα Φάρος είναι ένα καταπληκτικό προσωπικό δώρο, που όμως θα μπορούσε να είναι ένα δώρο για όλους.

Θεωρείτε ότι αναγνωρίζεται η προσφορά σας;

Έχω πάρει πολλά μηνύματα από άτομα τα οποία έρχονται συχνά στις εκδηλώσεις μας αυτά τα δέκα χρόνια, που μιλούν για έμπνευση και για το πόσο η Κύπρος θα ήταν μια έρημος χωρίς το Ίδρυμα Φάρος. Αυτά τα μηνύματα με ενθαρρύνουν και με ωθούν να προσφέρω αυτές τις εμπειρίες σε ευρύτερο κοινό, γιατί πιστεύω ότι αντίθετα με την κοινή αντίληψη, η τέχνη και η κλασική μουσική δεν δημιουργούνται για να τα απολαμβάνουν οι προνομιούχοι. Στο πιο υψηλό επίπεδο, η Τέχνη μπορεί να επηρεάσει τους πολλούς ενώ η Τέχνη μέτριου επιπέδου θα φέρει μέτρια αποτελέσματα και αντιδράσεις. Αν φέρεις ένα εκπληκτικό καλλιτέχνη, θα έχεις εκπληκτική ανταπόκριση κι αυτό έχει αποδειχθεί με το κοινό του Φάρους. Οι ίδιοι οι καλλιτέχνες λένε ότι το κοινό της Λευκωσίας είναι φανταστικό κι αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι μερικές εκατοντάδες άτομα έχουν αναπτύξει μεγάλη ευαισθησία και αντίληψη. Αντιλαμβάνονται τη διαφορά που κάνει ένας καλλιτέχνης κλάσης που δίνει όλο του τον εαυτό και ανταποκρίνονται ανάλογα. Πολλές φορές νιώθω ότι εμείς οι άνθρωποι χάνουμε τον χρόνο μας. Χρειαζόμαστε αυτή τη μαγεία, αυτή την ενέργεια που από το μαύρο πηχτό πετρέλαιο γίνεται ηλεκτρικό ρεύμα και από ρεύμα φως. Έτσι και η μουσική, είναι φως που φωτίζει τις καρδιές.

ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΣ

Κυριακή, 12 Οκτωβρίου 2008, π. 36

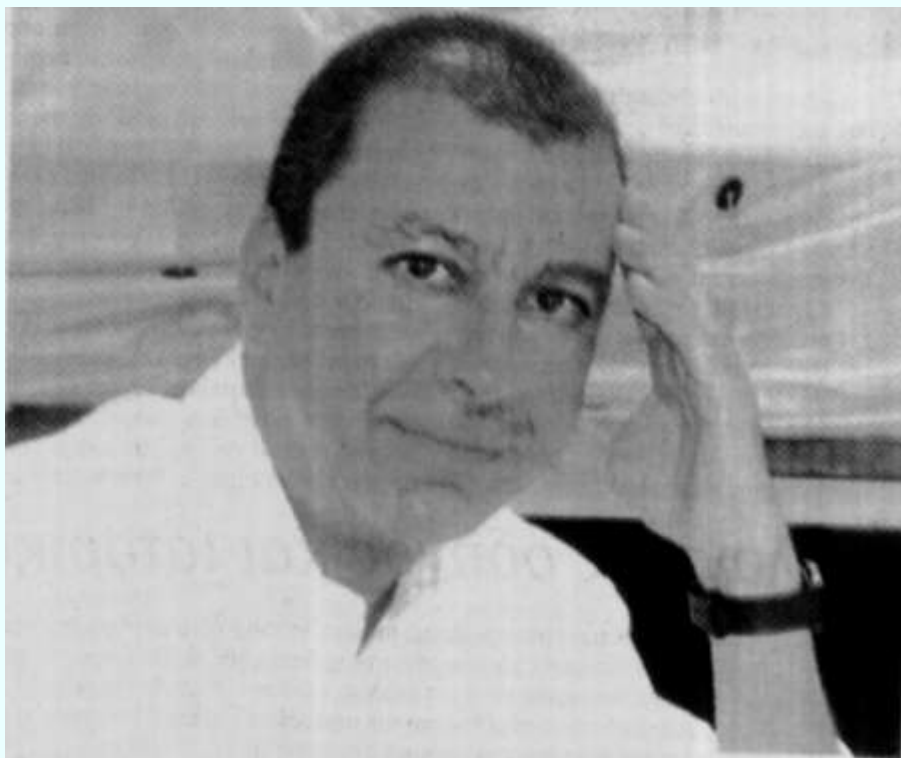

Έργο της ρωσικής καλλιτεχνικής ομάδας AES+F που παρουσιάστηκε το 2007.

ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΣ

Κυριακή, 12 Οκτωβρίου 2008, π. 36

Εργα και ημέρες

Ο ιδρυτής και πρόεδρος του ιδρύματος Φάρος Γκάρο Κεχεγιάν αποφοίτησε από το Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης όπου απέκτησε το πτυχίο στην Αγγλική Φιλολογία και Λογοτεχνία. Στη συνέχεια απέκτησε μεταπτυχιακό τίτλο στις Δημόσιες Σχέσεις στο Πανεπιστήμιο της Νότιας Καλιφόρνιας και αφού σπούδασε Ιστορία της Τέχνης στη Βενετία, απέκτησε MBA από το UCLA. Από την επιστροφή του στην Κύπρο, δραστηριοποιήθηκε σε επιχειρήσεις που ασχολούνται με τον επενδυτικό τομέα και τις οικονομικές δραστηριότητες στην παροχή επιχειρηματικών και διαχειριστικών συμβουλών. Διετέλεσε μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου της Τράπεζας Lombard Natwest Bank Ltd και μετέπειτα της Alpha Bank Ltd. Το 1995 διετέλεσε επιμελητής σε έκθεση Σύγχρονης Αρμένικης Τέχνης και στη συνέχεια έθεσε τα θεμέλια για την ίδρυση του μη κερδοσκοπικού φιλανθρωπικού εκπαιδευτικού και πολιτιστικού ιδρύματος Φάρος. Είναι επίτιμος πρόξενος της Βραζιλίας στην Κύπρο.

ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΣ

Κυριακή, 12 Οκτωβρίου 2008, p. 36

